

Oglinzi incarnate

de **Viorica Mocanu**

poesie

ilustrații color semnate de **Fortu Nastasa**

postfată de **Liviu Pendefunda**

120 p., 32 Lei

ISBN 978-973-9412-37-7

Colecția Călătorilor Astrali 27

O poezie aparent ușor de lecturat¹, lejeră pentru orice tip de cititor, dar în reflectarea oglinzilor extrinseci și mai ales introvertite ale autoarei este de o profunzime remarcabilă. Aceasta este lirica lui Sapho, a lui George Sand sau Sylvia Plath în care recunoaștem noile tendințe ale ȧesăturilor de cuvinte care nu mai trec prin războiul de ȧesut, nici prin fire de tors, ci ca o mătase diafană se infiltrează între atingerea catifelată a pielii și senzaȧia satinată a naturii care încă își mai face milă de oameni mângâindu-i, alintându-le simȧturile. Așa curge discursul fonic al undelor din versurile Vioricăi Mocanu, ca o vibraȧie duală, în care experienȧele vieȧii și frumuseȧea viselor sunt doar aparent elemente antagonice.

Suntem martorii unei îndelungi metamorfoze, cu desfacerea parȧială a unei crisalide în aripile neantului: femeia aceea dansa/ pe marginea prăpastiei/ își lepăda veșmântul pământesc în crematoriul/ din mijlocul gropii de gunoi/ femeia aceea ardea / și smulgea din buzunarul lui Dumnezeu/ darul/ întoarcerii în noi (**dans la porȧile veșniciei**). Ea își rezolvă gravele momente ale deznădejzii și suferinȧelor sufletești prin îmbinarea frecvent croșetată, împletită a clipelor, a timpului rătăcit în spaȧii care îi aparȧin în exclusivitate și de care nimeni nu o poate lipsi. De aceea *...rădăcinile simȧirii/ sunt mai adânci ca rădăcinile timpului (înaintea timpului)*, iar *la masa singurătăȧii arta devine un demon/ născând îngeri pentru lume (carne de cireșe negre)*. Nu putem să nu remarcăm că discursul liric direct, monologul aparent se transformă în dialog.: *ai pus ochi cerului tău pentru mine/ și ai plâns când am plâns eu/ din umbrele acelea umbrite au curs lacrimi/ și din lacrimi au crescut dumnezei/ și tot atâtea ceruri din ei (umbre umbrite)*. O întreagă cosmogonie se reflectă în oglinzile lumii care înconjoară poeta și' i dă posibilitatea de a deveni ea însăși o entitate care răspunde universului: *la poarta timpului o lumină crudă/ se răsfrângea în oglinzi (jucării cu ochi străini)*. Lumina, parte a întunericului, depășește spaȧiile spre a anihila timpul în interiorul cerului, aur și argint, aur fiind poezia, argint oglinda ei, îmbină magia trupului cu cea a cuvântului: *există o alchimie în capătul deschis al miezului/ cu miros de depărtări (capătul deschis al miezului)*,

Doar că nu putem fi păcăliȧi: până și împletirea se face cu andrelele ascuțite ale unei minȧi hotărâte, sigure, chiar dacă pare plină de tandreȧe. Viorica Mocanu trăiește în lumea sa unde *pe drum o oglindă îmi răsărea mereu.../ și-n mine ar fi răsărit oglinzi/... din mijlocul sufletului au început să-mi crească/ ochi adevărați și teferi (oglinzi înșelătoare)*. Așa își împărtășește gândurile într'o reflexie asociată refracȧiei, persoana iubită, dătătoare de bine și rău fiindu' i interlocutorul mut, însă permanent, obsesiv în sufletul frământat al poetei: *te-am dezbrăcat de lumină/ și privirea mi s-a făcut fulger (fiară dulce cu două capete amare)*. Și pentru a întări triada Sine-lună-oglină descendentă transcendent în argint mai citez un fragment de hotărâre estetică și sintetică: *am văzut apoi/ cum ai rupt o bucată din lumina lunii/ mi-ai prins-o în păr/ luna îți săruta obrazul/ și tu o îmbrăȧișai în tine toată (lumină măritată)*

Iubire, deznădejde, extaz, resemnare, într-un cuvânt: viaȧă, momente din viaȧa unei femei se răspândesc printre poeme și se adună apoi reîncarnându-se din reflexiile minȧii în oglinzile care ne înconjoară de pretutindeni. Poeta răspunde apelului acestei vieȧi prin: *mă strigai/ cu ochii plini de mine/ și-n mine se-mpletiră arbori/ cu braȧele de lună (sub acoperișul lumii)*. Și totuși, sub influenȧele benefice ale

¹ Viorica Mocanu, *Oglinzi încarnate*, Contact international, 2014

marilor poeți a căror operă va rămâne generațiilor viitoare (Nichita Stănescu), ea scrie: *spune-mi iubite când mi-ai cuprins în palmă talpa/ ca pe o lume ce se naște/ ai simțit patima drumului ce m-a adus la tine / în ziua aceea/ dar rănilile mele adânci le-ai simțit cum s-au făcut rădăcini/ sub degetele tale ca un aprilie fără sfârșit/ când mi-ai cuprins în palmă talpa... și primăvara a venit... (când mi-ai cuprins în palmă talpa)*, apărându-se sub protecția mamei (Gaea, Demetra sau a celei prin intermediul căreia divinul a dat nașterea trupului încarnat prin oglinzi, Mama) cu un poem pe care îl voi reproduce pentru frumusețea și profunzimea unei sintagme eterne.

Uite mamă/ de aici izvorăște Apa Sâmbetei/ nu văd nu văd Pomul Vieții/ Paradisul/ privește copile/ pietre de moară/ văd/ macină și macină cojile lumii/ pulbere de valuri.../ e rotundă Apa Sâmbetei la vărsare/ de șapte ori rotundă/ și Sorbul Pământului are gustul/ pietrelor de moară (rotundul apei)

Viorica Mocanu debutează editorial prin volumul *Oglinzi încarnate*, ca urmare a premiului pentru debut în poezie al editurii Contact international, și constituie deja o voce care se remarcă în viața rețelei literare românești